

[Poul Hartling.]

betyder noget, siger Parkinson, mødes i forvejen, og de afgør det hele. Derfor betyder flere medlemmer ikke tidsspilde, for hele ministermødet er alligevel tidsspilde. En talrig regering fører, siger Parkinson, til ineffektivitet, og Parkinson antager på sin videnskabelige måde, at ineffektivitetskoefficienten ligger imellem 19 og 22. Jeg synes, at en henvisning til denne udmærkede bog kunne være en passende velkomst til vore 20 ministre.

Åbningstalen blev holdt netop den 2. oktober, og det var da naturligt, at der var et afsnit om EF. Danmark har nu i trekvart år været medlem af EF, og det har betydet afgørende fordele for os, både økonomisk og politisk.

De økonomiske fordele viser sig i den fulde beskæftigelse og i den forbedrede indtjening for erhvervslivet, både landbrug og industri.

For landbruget er situationen den, at for første gang i mange år kan den danske landmand nu regne med at få en rimelig pris for sine produkter og en nogenlunde rimelig løn for sit arbejde. Det skal siges også fra folketingets talerstol, at det tjener dansk landbrug til stor hæder, at man holdt produktionsapparatet i orden i de magre år, hvor man ofte nok måtte producere til priser, der slet ikke svarede til omkostningerne. Det føles helt urimeligt, når nogen nu vil overdimensionere tingene, som om det at være landbruger i dag betød store og let tjente indkomster. At være landbruger betyder også i dag flittigt arbejde, nøjsom indsats og omhyggelig investering. Landbrugserhvervet har fået kår, der kan sammenlignes med andre erhvervs, men ikke mere.

Vi kan gerne tage fiskerierhvervet med på samme linje. De penge, som landbrug og fiskeri tjener ind, er til største gavn for hele det danske samfund. Det drejer sig om over 10 mia. kr. i eksportindtægter for landbrugets vedkommende og 3 mia. kr. for fiskeriets vedkommende i 1973. Og det er vel at mærke nettovaluta, der her er tale om. Det er indtægter, som familien Danmark slet ikke kan undvære.

Også politisk betyder samarbejdet i de ni lande en bedre placering for Danmark. Det betyder en større indflydelse på den udenrigspolitik, som de vesteuropæiske demokra-

tiske lande fører. Den politik, som aftegnes i åbningstalen på disse områder med Danmark som medlem af NATO, med Danmark som et af de ni lande i EF, er en politik, som venstre er enig med regeringen om.

Et hovedafsnit i åbningstalen drejede sig om økonomien. Alle ved, at problemerne er alvorlige, alle ved, at der skal gribes ind. Derfor lyttede vi efter, hvad statsministeren havde at sige om de økonomiske problemer.

Det kan ikke skjules, at vi blev skuffede. Jeg tror også, befolkningen i høj grad blev skuffet, fordi der i virkeligheden ikke blev sagt noget om, hvordan regeringen vil løse de store problemer. Da statsministeren i fjernsynet tirsdag aften blev spurgt om disse ting, forsvarede han sig med at sige: dette er en åbningstale, det er ikke konkrete forslag. Det forekommer mig, at det er et tyndt forsvar.

Sandheden er vel den, at man i regeringen og i socialdemokratiet ikke er færdig med sine overvejelser. Sagen er vel den, at man ikke er blevet enig, enten med sig selv — hvad noget kan tyde på — eller med SF, og at man derfor ikke er kommet så langt, at man er i stand til at sige, hvad der skal gøres i den vanskelige situation, som vi står i. Jeg har nok set i aviserne, at nu kommer der nogle låneindgreb og boligrestriktioner. Det forekommer mig, at det er netop et bevis for, at man har haft svært ved at blive enig. Vi kender hovedsagen, siger hr. Ømann. Socialdemokratiets folketingsgruppe og vi andre får det først at vide efterhånden.

Det er måske typisk for situationen, at oppositionen er ikke nær så tomhændet som regeringen. Venstre har f.eks. lagt konkrete forslag frem. Jeg skal komme tilbage til dem om et øjeblik.

I skildringen af de store økonomiske vanskeligheder kan vistnok hele folketinget være enig med statsministeren. Der tales om de stærke prisstigninger, om, at efterspørgselspresset i den indre økonomi er for stærkt, om det store og voksende betalingsbalanceunderskud. Man regner nu med 3,5 mia. kr. i 1973 og i hvert fald et tilsvarende underskud i 1974. Statsministeren siger på sin milde og stilfærdige måde, at denne udvikling ikke er acceptabel. Han kunne uden at overdrive have sagt, at den er aldeles uacceptabel.